

Janko Samec:

Čakanje.

O, če samó bi slutil ti, moj dragi,
kako težkó, težkó nocoj te čakam,
kako za tabo gledam tu na pragi
nestrpna vsa in grenke solze plakam;

o, če bi znal, kako te ljubim zvesto
bolj od beline svojega telesa
in od zenice svojega očesa,
prišel bi k meni in bi kot nevesto
natihoma peljal me v tiste kraje,
kjer sanje se pletó iz rože vsake,
kjer zlato solnce sije skoz oblake
in trudni zemlji moč življenja daje! —

Ob tistih virih novega življenja,
bi se vse moje solze posušile
in moje misli vse bi se napile
moči za nova, globlja hrepenenja *Itvala, da hrepenite pa*

Ivan Albreht:

Imel sem sen.

Imel sem sen: Visoko pod nebeškim svodom
zakrožil silen ptič je črnokríl,
plahutal je, se nižal, dvigal, nižal
in naposled me v mrzlo noč zavil.

In kot sem bil, sem čutil razdejanje,
razpadali so udje mi — in vse telo
na sto strani v atome se je razbežalo,
in le srce je živo, živo še bilo.

S tem srcem toplim, v smrt trepetajočim,
zakresal luč sem v novi svet...

In glej, moj ptič, moj silni, črnokrili,
naenkrat z zlatim žarom je odet.

V ljubezni molim zdaj to tajno prerojenje,
ki v smrti hrani vedno živi kal;
o, ptič iz sanj, ti daljni, tajni, nedosežni,
očisti duše še nenajdeni kristal.

Jasen žarek — konar zabudel ~ megle